

Седум учесници од Македонија

● Конгресот на фолклористите на Југославија почнува денес и ќе трае до 29 септември во Сокобања, а од Македонија ќе учествуваат седум фолклористи

На 36. конгрес на Сојузот на фолклористите на Југославија, што почнува денес и ќе трае до 29 свој месец во Соко Бања од нашата Република ќе учествуваат седум фолклористи и тоа: Драгица Божинова на тема Пословиците во романот „Девствена причења“ од Трајан Петровски Трајко Петровски: „Баладата за невестата во ромскиот и македонскиот фолклор“, Лилјана Стефановска: Детската народна песна „Тумба, тумба дивина“ во модификација на македонското литературно творештво, Боривоје Цимревски: Инструменталниот припев како надградба на формата во македонската народна песна, Горги Смокварски: Некои начини на обликување и градење на формата во вокалната народна музика (песната) кај југословенските народи, Анета Светиева: Архитектонско — градежно — декоративните структури во балканските градови од 15. и 16 век, според податоци од патописите и Иван Котев: Детските игри со топка од Струмичко.

Исто така, на конгресот ќе бидат промовирани и книгите „Аромански студии“ од Божидар Настев во издание на „Огледало“ од Скопје „Аспекти на македонската борбена поезија“ од Лазар Манчевски — Пинџур во издание на „Култура“ од Скопје како и најновиот број на списанието „Литературен збор“ од Скопје посветено на современите состојби и фолклорот во Велес и Велешко.

Х. П.

Центар за култура и информации

ИЗЛОЖБА НА ГЕОРГИ БОЖИЦОВ

Георги Божинов македонски сликар кој подоцна време живее во Врхника (СР Словенија) вечерва за првпат ќе биде претставен со изложба во Скопје, која ќе биде отворена во 19,30 часот во салонот I на Центарот за култура и информации.

Во поставката Божинов е застапен со 20 маsla од циклусот наречен „Корења, небо“. Досега тој се претставил на 19 самостојни изложба во Словенија, од кои најголемиот број биле одржани во Љубљана. Ликовното образование Божинов го има стекнато во Скопје во Средното уметничко училиште, кај професорот Вангел Коломан.

Изложбата на Божинов во Центарот ќе трае до 19 септември.

ПРУЖЕНА РАКА

● БЕВ УПОРЕН ДА ЈА РЕАЛИЗИРАМ МОЈАВА ПОСЛЕДНА ИЗЛОЖБА ОНАКА КАКО ШТО ДОЛИКУВА И ПОКРАЈ СИТЕ ТЕШНОТИИ. — И ЖИВОТОТ И ТВОРЕШТВОТО СЕ ВОЈНА: НАЈСИЛНИТЕ ПОБЕДУВААТ: — ЛУГЕТО СЕ ПРЕДОДРЕДЕНИ ДА БИДАТ ТОА ШТО СЕ

Во Даут пашиниот амам сликарот Сергеј Андреевски се претставува со нова самостојна изложба која е поставена во пет галериски сали. Најновите дела на Андреевски, исто како и податоци те од неговата биографија, сведочат за една за македонски мерила, силовита и богата кариера, ако така може да се нарече творечкиот период од само четири години што овој млад сликар роден во 1960 година во Скопје го има минато од дипломирањето до денес: десет самостојни изложби, три-четириесет учества на групни,

Сергеј Андреевски

три награди, студиски престој во Италија (Рим) и сл.

● Барем почетокот во вашето ликовно творештво говори за уметник кој има потреба да соопштува, наспроти молчеливиот и затворен тип уметник, чие дело се наоѓа скриено во неговото ателје. Може ли нешто да го измени вашиот начин на размислување?

— Јас сум уметник што многу работи. Нема ден да не ја фатам четката в раце. Тоа за мене е исто како редовниот тренинг-колку повеќе тренирам, толку повеќе, се развива потребата за вежбање. Место единствено убедување е дека сè, токму сè зависи од мене самиот — и мојот живот и моето творештво. Вистински посветенист уметник не може да го спречи ништо да создава. Ако нема боја, гој може да црта и со јаглен една ваква изложба каква што е оваа во Амамов претставува огромна инвестиција и секој добро го знае тоа. Но јас бев упорен да ја реализирам како што треба и како што доликува: со одбрани гости на отворањето, со поезија, музика, коктейл.

● Се вели дека токму вам, со вашето име и контактите на вашето семејство, ви е полесно да го добнете тоа што го сакате одошто на другите. Дали реално имате некоја предност пред вашата генерација?

— Дел од мојата генерација влезе под закрила на Музејот на современата уметност и тој нив ги застапи и ги изложи на многу значајни југословенски ликовни манифестации на кои јас не можев да имам пристап. Од друга страна, пак, јас изгледа дека сум им симпатичен на нашите новинари и пред и за време на секоја моја изложба овде се создава некоја фама. За сите свои изложби овде, во Југославија или пак во странство јас самиот сум заслужен, додека моите колеги — пулеци на МСУ се институционални, „државни“ уметници. Тие имаат државни изложби овде и во земјата, а јас имам публицитет. Кому му е потешко? Кој е протезиран? Токму заради тоа што сум Андреевски, јас повеќе морам да запнам и да докажам дека ме бива. А тоа воопшто не ми паѓа тешко — според мене и животот и творештвото се војна. Најсилните остануваат и победуваат. А во сликарството и на најталентираните и на најсилните им била потребна рака. Што ќе бил Леонардо без помошта од Црквата, Пикасо без Гертруда Стејн, а што Ван Гог без брат му галеристот?

● Што станува со академското влијание врз вашето творештво?

— Во овие 5 творечки години можеби единствен останав да ги следам своите внатрешни импулси, да не се поведувам по модерните текови кол мојата генерација ги прифати. Јас нема да бидам сликар на модата и постојано ќе го бранам својот идентитет со тоа што ќе го развивам тоа што го понав. Јас работам фигура, животли, птици. Тоа се наоѓа во мене, затоа што тоа сум го гледал во своето детство, а сега само го исфрлам од себе. Како израз го прифаќам експресионизмот зашто тој е најблизок до мојот темперамент. Во средното училиште ми предаваше Гуте — една природа спротивна на мојата, на факултет бев кај Анастасов — исто така поинаков свет од мојот. Дури во допирот со Мазев мојот темперамент дојде до израз, бидејќи ние сме слични природи. Тоа, едноставно беше неминовно да се случи. Јас сметам дека сè во животот е предодредено.

● Изложбата му ја посветивте на „трагичниот поет“ Наум Манилилов — Преспански. Зошто?

— Непосредно пред да го заврши својот живот, овој наш поет, тогаш пријател на моите родители, во мојата количка каде што сум спиел оставил писмо и пари со кои тие требало да ми купат гитара. Гитарата подоцна ми беше купена, но јас станав сликар. Важно е дека со оваа изложба јас својот долг на овој поет што го ценам, му го враќам — гитарата ја претворив во изложба и во каталог.

С. Гуровска